

UCHWAŁA

Dnia 17 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wojnicka

w sprawie **M.R.**

sędziego Sądu Okręgowego w [...]

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2017 r.,

zażalenia, wniesionego przez prokuratora

na uchwałę Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego [...]

z dnia 24 lipca 2017 r.,

w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej

**uchyla zaskarżoną uchwałę i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu - Sądowi Dyscyplinarnemu [...] do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny [...] uchwałą z dnia 24 lipca 2017 r. nie zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, w sprawie Prokuratury Okręgowej w [...], sędziego Sądu Okręgowego w [...] M.R. za przekroczenie uprawnień, polegające na dokonaniu w okresie pomiędzy październikiem 2015 r. a kwietniem 2016 r. w [...] zmiany treści protokołu rozprawy głównej z dnia 15 października 2015 r. w sprawie II K .../14 w części dotyczącej wyjaśnień A. W. z

pominięciem obowiązującej procedury i tym samym działanie na szkodę interesu publicznego, to jest za czyn z art. 231 § 1 k.k.

W uzasadnieniu uchwały Sąd Dyscyplinarny podniósł, że w dniu 20 czerwca 2017 r. Prokurator Okręgowy w [...] złożył wniosek o wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego M.R. do odpowiedzialności karnej za czyn opisany w sentencji uchwały. Podstawowym warunkiem podjęcia uchwały zezwalającej na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej jest zebranie danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa w rozumieniu art. 313 § 1 k.p.k. oraz art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 2062 ze zm.; dalej jako: „pust”). Chodzi zatem o zebranie danych dostatecznie uzasadniających nie tylko popełnienie przez sędziego czynu zabronionego (art. 1 § 1 k.k.), ale także pozwalających na ustalenie, że społeczna szkodliwość popełnionego czynu jest wyższa od znikomej (art. 1 § 2 k.k.) oraz przypisania mu winy w czasie popełnienia czynu (art. 1 § 3 k.k.).

Prokurator Okręgowy w uzasadnieniu wniosku nie wypowiedział się ani na temat realizacji znamion strony podmiotowej czynu, ani na temat jego społecznej szkodliwości. W ocenie Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji, niezwykle ważne w tej materii są argumenty zawarte w wyjaśnieniach sędziego M.R.. Nie jest bowiem kwestionowane przez wnioskodawcę, że nieuprawniona korekta wypowiedzi A.W. w protokole rozprawy odzwierciedliła rzeczywistą treść jego relacji. Zebrane w toku śledztwa dowody jednoznacznie wskazują, że świadek A.W. zeznawał tak, jak to zostało odzwierciedlone w „ostatecznej wersji protokołu”. Z tego powodu, zdaniem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego, nie można uznać, że sędzia nie dochowując trybu przewidzianego w art. 153 – 154 k.p.k., działał na szkodę interesu publicznego. Poprawienie treści protokołu wynikało z jego skrupulatności i dążenia do tego, by wiernie odzwierciedlić przebieg rozprawy. Poprawiony przez sędziego protokół rozprawy nie zmieniał końcowej wymowy zgromadzonego w sprawie II K .../14 materiału dowodowego, a po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w [...] także wydał wyrok uniewinniający oskarżonego.

Sąd pierwszej instancji podniósł nadto, że samo przekroczenie uprawnień nie wypełnia automatycznie znamion przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., konieczne jest bowiem jeszcze działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Aby można było przypisać popełnienie tego przestępstwa niezbędne jest też ustalenie strony podmiotowej w odniesieniu do całości zachowania sprawcy, a zatem funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem zarówno przekroczenie uprawnień, jak i działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 stycznia 2013 r., I KPZ 24/12 (OSNKW 2013 nr 2, poz. 12) przyjął, że art. 231 § 1 k.k. stanowi o konkretnym narażeniu na niebezpieczeństwo, a więc należy do kategorii przestępstw materialnych, znamienych skutkiem, którym jest wystąpienie niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym, które to niebezpieczeństwo nie musi być wprawdzie bezpośrednie, ale musi być rzeczywiste i skonkretyzowane.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że uzasadnienie wniosku nie przekonuje również o realizacji przez sędziego M.R. znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. O ile wyczerpanie znamion strony przedmiotowej jawi się przy ustaleniach prowadzącego śledztwo jako wysoce problematyczne (skoro sędzia naniósł w sposób nieuprawniony do protokołu rozprawy treści zgodne z jej rzeczywistym przebiegiem), to nie ma podstaw, by twierdzić, że czyn przekracza granice znikomości społecznej szkodliwości i towarzyszył mu zamiar realizacji znamion art. 270 § 1 k.k.

Reasumując, w ocenie tego Sądu okoliczności sprawy ustalone na podstawie materiałów postępowania przygotowawczego, korespondujących z wyjaśnieniami sędziego M.R., uzasadniają ocenę jego zachowania jako społecznie szkodliwego w stopniu znikomym. Dowody powołane we wniosku nie dają zatem podstaw do stwierdzenia, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez sędziego czynu z art. 231 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k.

Prokurator Okręgowy w [...] zaskarżył uchwałę Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego zażaleniem, zarzucając:

1. obrazę art. 80 § 2c pusp, polegającą na przyjęciu, że przy rozpoznawaniu wniosku o wydanie uchwały o zezwoleniu na pociągnięcie do

odpowiedzialności karnej w ramach badania zaistnienia przesłanki „dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa” uprawnione i konieczne jest dokonanie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, podczas gdy zgodnie z art. 80 § 2c pusp w związku z art. 313 § 1 k.p.k. i art. 1 § 1 k.k., Sąd dyscyplinarny ustalając, czy zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, ma za zadanie jedynie stwierdzenie, czy zgromadzone w sprawie dowody w dostatecznym stopniu uzasadniają wniosek o popełnieniu przez sędziego czynu wyczerpującego wszystkie znamiona czynu zabronionego, przewidziane w ustawie (art. 1 § 1 k.k.), nie badając jednocześnie karygodności czynu zabronionego (art. 1 § 2 k.k.), co miało wpływ na treść uchwały;

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegający na przyjęciu, że z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu sędziego M.R. nie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k., gdy tymczasem prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, oględzin akt postępowania wskazuje, że zachowanie sędziego jest społecznie szkodliwe w stopniu wyższym niż znikomy, a co za tym idzie, zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa, polegającego na tym, iż w nieustalonym czasookresie, lecz między 15 października 2015 r. a kwietniem 2016 r. w [...], działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał przerobienia treści protokołu rozprawy w sprawie Sądu Okręgowego w [...] sygn. akt II K .../14 z dnia 15 października 2015 r. co do treści zeznań złożonych przez A.W., po czym wykorzystując uzależnienie służbowe, polecił ustalonemu pracownikowi sekretariatu Sądu Okręgowego w [...] usunięcie z akt sprawy oryginału karty protokołu tej rozprawy, zniszczenie go i zastąpienie dokumentem przez siebie przerobionym, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 18 § 1 k.k. w związku z art. 276 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

Stawiając powyższe zarzuty, żalący się wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały przez wydanie uchwały o zezwoleniu na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej w sprawie Prokuratury Okręgowej w [...]sędziego Sądu

Okręgowego w [...] M.R. za przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 18 § 1 k.k. w związku z art. 276 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Stosownie do art. 80 § 2c pusp, sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Sformułowanie „dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa”, zawarte w tym przepisie, który określa materialne podstawy decyzji w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jest tożsame z pojęciem użytym w art. 313 § 1 k.p.k. Na gruncie zaś wykładni tego przepisu Kodeksu postępowania karnego wskazuje się, że wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów wymaga istnienia bardziej rozbudowanej faktycznej podstawy, niż ta, która wystarcza do wszczęcia śledztwa lub dochodzenia w rozumieniu art. 303 k.p.k. Poza uzasadnionym podejrzeniem popełnienia przestępstwa musi istnieć także dostatecznie uzasadnione podejrzenie, że czyn popełniła określona osoba. W doktrynie podkreśla się, iż w praktyce powinien zachodzić odpowiednio wysoki stopień uprawdopodobnienia zarzutu postawionego określonej osobie (P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, k.p.k. Komentarz, t. II, Warszawa 2011, s. 126). W orzecznictwie Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego podkreśla się, że sformułowanie „dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa” jest nieostre (niedookreślone), zatem ocena, czy spełniona została opisana nim przesłanka, zawsze zależy od konkretnych okoliczności sprawy (por. uchwałę Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 października 2004 r., SNO 40/04, OSNSD 2004, Nr 2, poz. 33). Jednakże, jak wskazuje się, podejrzenie popełnienia przestępstwa musi być w pełni uzasadnione, nienasuujące żadnych istotnych wątpliwości ani zastrzeżeń, zarówno co do popełnienia czynu, jak i występowania innych znamion objętych przez ustawę ramami zasad odpowiedzialności karnej (por. m.in. postanowienie z dnia 12 czerwca 2003 r., SNO 29/03, OSNSD z 2003 r., t. I, poz. 14).

Oczywistym jest, że sąd dyscyplinarny w postępowaniu o wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej ma obowiązek oceny

dowodów na zasadach określonych w Kodeksie postępowania karnego, a więc przede wszystkim zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., czyli swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Uzasadnienie rozstrzygnięcia powinno zaś zawierać wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd dyscyplinarny powinien więc w pierwszym rzędzie ocenić dowody, a dopiero następnie dokonać analizy prawnej, czy spełniona jest przesłanka uchylenia immunitetu, czyli czy wskazują one na wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez sędziego przestępstwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 11 października 2005 r., SNO 43/05, OSNSD 2005, poz. 58 oraz uchwałę Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 lutego 2006 r., SNO 3/06, OSNSD 2006, poz. 25).

Temu zadaniu Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny nie sprostał. Nie dokonał bowiem oceny przeprowadzonych dowodów pod kątem stwierdzenia, czy występowały wszystkie znamiona objęte przez ustawę ramami zasad odpowiedzialności karnej. Odnośnie do przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. ustalone zostało jedynie to, co było bezsporne, a mianowicie przekroczenie uprawnień, polegające na dokonaniu w okresie pomiędzy październikiem 2015 r. a kwietniem 2016 r. w [...] zmiany treści protokołu rozprawy głównej z dnia 15 października 2015 r. w sprawie II K .../14 w części dotyczącej wyjaśnień A.W. z pominięciem obowiązującej procedury. Tymczasem, co słusznie podkreślono w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, występki określony w art. 231 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, a więc materialnych, znamienych skutkiem, którym jest wystąpienie niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym, co całkowicie zostało pominięte przez Sąd pierwszej instancji w odniesieniu do stanu faktycznego sprawy, choćby w kontekście konieczności ponowienia postępowania w sprawie II K .../14, czy też narażenia autorytetu sądu, na które to okoliczności zwrócił uwagę Prokurator w uzasadnieniu swego zażalenia. Podobne uwagi można poczynić co do spełnienia znamion przedmiotowych przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. Całkowicie niewystarczające jest bowiem jedyne w tym zakresie stwierdzenie Sądu

Dyscyplinarnego pierwszej instancji, że „wyczerpanie znamion strony przedmiotowej jawi się przy ustaleniach prowadzącego śledztwo jako wysoce problematyczne”.

W sposób całkowicie niepoddający się kontroli Sąd ten przyjął również, iż zachowanie sędziego było społecznie szkodliwe w stopniu znikomym. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na dualizm poglądów Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego odnośnie do obowiązku badania w postępowaniu o uchylenie immunitetu stopnia społecznej szkodliwości czynu. W przytoczonych w uzasadnieniu zażalenia uchwałach z dnia 28 listopada 2002 r., SNO 41/02 (LEX nr 470212) i z dnia 3 października 2014 r., SNO 48/14 (LEX nr 1523257), a także w uchwale z dnia 23 lutego 2006 r., SNO 3/06 (LEX nr 470201) Sąd Najwyższy przyjął bowiem, że ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego obwinionemu, co do którego złożono wnioski o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, pozostaje poza zakresem kognicji sądu dyscyplinarnego. Ocenę tę należy pozostawić organowi, do którego będzie należało merytoryczne postępowanie karne. Przeciwnie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny między innymi w uchwałach z dnia: 8 maja 2002 r., SNO 8/02 (LEX nr 54954), 27 czerwca 2003 r., SNO 19/02 (LEX nr 470211), 27 stycznia 2009 r., SNO 95/08 (LEX nr 737393), czy 9 października 2013 r., SNO 20/13 (LEX nr 1388528) i do tego poglądu przychyliła się Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, uznając tym samym zarzuty zażalenia w tym zakresie za nieusprawiedliwione. Do kompetencji i obowiązków sądu dyscyplinarnego należy bowiem rozważenie - przed podjęciem uchwały zezwalającej na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności - czy istnieją dostateczne podstawy do uznania, że sędzia popełnił czyn stanowiący przestępstwo, w związku z tym i tego, czy stopień społecznej szkodliwości czynu jest wyższy od znikomego. Ma to znaczenie i doniosłe skutki, gdyż wobec tego, że stosownie do art. 1 § 2 k.k. czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma, nie stanowi przestępstwa, stwierdzenie znikomej szkodliwości czynu popełnionego przez sędziego przesądza o braku ustawowej przesłanki zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej.

Z art. 115 § 2 k.k. wynika, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i rozmiar naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Jest to zatem obszerny katalog przesłanek podmiotowych i przedmiotowych, których analiza w konkretnych okolicznościach sprawy stanowi podstawę oceny, czy stopień szkodliwości społecznej czynu uzasadnia uznanie go za przestępstwo (art. 1 § 1 i 2 k.k.). Analizy takiej nie dokonał Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny, który poprzestał na wyrażeniu, pozostawionego bez jakiegokolwiek uzasadnienia, poglądu o braku podstaw do oceny, że czyn przypisany sędziemu w rozpoznawanej sprawie jest czynem, którego społeczna szkodliwość jest znikoma. Zaniechanie rozważenia omawianego aspektu sprawy, o znaczeniu tak zasadniczym dla prawidłowego orzeczenia co do zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzi karnej, powoduje, że zaskarżona uchwała nie mogła się utrzymać.

Zażalenie Prokuratora okazało się zatem uzasadnione, ale jedynie w stopniu dającym podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego. Sąd Najwyższy miał przy tym na uwadze, że - zgodnie z art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k., - uchylenie orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Przepisy Kodeksu postępowania karnego do postępowania dyscyplinarnego stosuje się jednak jedynie odpowiednio, z uwzględnieniem odrębności wynikających z charakteru postępowania dyscyplinarnego. W doktrynie prawa dominuje pogląd, że odpowiednie stosowanie określonych przepisów nie jest czynnością o jednolitym charakterze. Można bowiem w tym zakresie wyróżnić co najmniej trzy kategorie. Do pierwszej zalicza się sytuacje, gdy jakieś przepisy prawa bez żadnych zmian w ich dyspozycji mają być i są stosowane. Do drugiej zaś wypadki, gdy odnośne przepisy będą stosowane po określonych modyfikacjach. Do trzeciej grupy zalicza się natomiast te wszystkie przepisy, które w ogóle nie mogą być stosowane do drugiego zakresu odniesienia, głównie ze

względu na ich bezprzedmiotowość bądź też ze względu na ich całkowitą sprzeczność z przepisami ustanowionymi dla tych stosunków, do których miałyby one być stosowane odpowiednio.

Doceniając doniosłe publicznoprawne znaczenie immunitetu oraz jego funkcję ochronną, w orzecznictwie Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego podkreśla się, że zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej powinno być udzielane z rozwagą, po zbadaniu wszystkich okoliczności i po dokonaniu wnikliwej oceny, czy przedstawione przez uprawniony organ (osobę) materiały uzasadniają podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa. Chodzi w tym wypadku o podejrzenie w pełni uzasadnione, nienasuwające żadnych istotnych wątpliwości i zastrzeżeń, zarówno co do popełnienia samego czynu, jak i występowania innych okoliczności objętych przez ustawę ramami zasad odpowiedzialności karnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 12 czerwca 2003 r., SNO 29/03, OSNSD 2003, z. I poz. 13). Owo „dostateczne uzasadnione podejrzenie” nie jest wprawdzie równoznaczne z przekonaniem przesądzającym o odpowiedzialności karnej sędziego, ale - wzięwszy pod uwagę konsekwencje dla jego życia nie tylko zawodowego (choćby wynikające z art. 129 pusp) - niewątpliwie wymaga nieodzownej rozwagi i ostrożności. Znaczenie postępowania o uchylenie immunitetu wyraża się również w tym, że ma ono usunąć wszelkie wątpliwości co do tego, że to nie immunitet sędziowski, ale brak dowodów dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa przez sędziego nie pozwala na wszczęcie przeciwko niemu postępowania karnego.

Właśnie z uwagi na taką funkcję immunitetu i postępowania o jego uchylenie oraz poważne skutki zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej przy braku możliwości zaskarżenia uchwały Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego kasacją, należy uznać, iż Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny nie może być jedyną instancją rozstrzygającą o zezwoleniu na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Waga tego postępowania nakazuje przyznać sędziemu i wnioskodawcy uprawnienie do podważania ustaleń i ocen prowadzących do stwierdzenia, że zachodzi bądź nie dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa. Tego prawa byłiby

pozbawieni, gdyby w postępowaniu o uchylenie immunitetu stosować wprost art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k., co oznaczałoby, że Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny, uznając zaskarżoną uchwałę za nietrafną, musiałby orzekać reformatoryjnie w każdym przypadku, w którym nie byłoby konieczne przeprowadzenie przewodu sądowego w całości na nowo. Z tych przyczyn, w ocenie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, odpowiednie stosowanie w postępowaniu o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. polega na takiej jego modyfikacji, że uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu pierwszej instancji do ponownego rozpoznania jest możliwe także wówczas, gdy z uwagi na brak ustaleń i właściwej oceny dowodów przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny zaskarżona uchwała nie poddaje się jakiegokolwiek kontroli Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego w zakresie prawidłowości zastosowania materialnej podstawy tego rozstrzygnięcia.

Z tych względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w uchwale.

kc